SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

СВОБОДА
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CI No.207. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, NOVEMBER 1, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 1-го ЛИСТОПАДА 1994. Ч. 207. РІК CI

Пам'ятаймо про Україну!

„ЩЕ МІСТО В СНІ, НЕ ВІДАЛО ПРО НІЩО, ЯК В БРУК ЖОВНЯРСЬКІ ВДАРИЛИ ПІДКОВИ“

ЗАКІНЧИЛАСЯ ВІЗИТА Л. КУЧМИ ДО КАНАДИ

Київ (Р.Р.). — У четвер, 27-го жовтня, закінчилаcи офіційна візита до Канади Президента України Леоніда Кучми та урядової делегації.

Як повідомили офіційні засоби масової інформації України, в той остнній день Президент України виступив у Вінніпеґу на відкритті міжнародної конференції „Партнерство заради економічних перетворень в Україні“, закликав держави, які входять до „великої сімки“, надати допомогу Україні в сумі 5.5 біл. дол.

Канадські газети, коментуючи зустрічі з українським Президентом, також закликають західні держави надати допомогу Україні. Зокрема газета „Торонто-Стар“ пише, що тепер Україна, як ніколи потребує зрозуміння з боку західних держав. До того ж, пишуть автори газети, в Україні нарешті з'явився лідер, який говорить тяжку правду про ситуацію в державі.

Під час відвідин Торонто й Едмонтону Президент Л. Кучма та супроводжуючі його особи побували в Центральному банку Канади, на атомній електростанції, зустрілися з представниками влади, підприємцями, а також з керівництвом Світового Конґресу Українців.

За словами голови адміністрації Президента Дмитра Табачника, всі зустрічі відзначалися високим рівнем практичного насичення і мали прагматичний характер. На відміну від офіційних та ділових зустрічей спілкування з представниками української діяспори відзначалося емоційністю та високими почуттями, сказав Д. Табачник.

Представник України назвав візиту дуже успіш-ною, а підписані угоди — надзвичайно важливими, оскільки вони відкривають широкі обрії для великих інвестаційних проєктів. Канада не лише розуміє проблеми України, але й докладає зусиль, щоб їй допомогти. Цьому сприятиме й підписана угода про дружбу і співробітництво, про запобігання подвійного оподаткування. Канада працює над структуризацією українського боргу і вона ж допомогла скликати засідання „великої сімки“ виключно в інтересах України.

На думку Д. Табачника, таких широких і сприятливих угод Україна не мала ні з однією країною. У документах визначено режим особливого партнерства. Це означає, що в Канаді Україна здійснила „прорив у 'вищий' політичний та економічний світ“.

Кореспондент Української телевізії Василь Бирзул передав телефоном із летовища Шенон, що українська делеґація на чолі з Президентом повернеться в Україну 28-го у другій половині дня. В.Бирзул поінформував про виступ Л. Кучми на конференції у Вінніпеґу, де Президент наголосив, що реформи в Україні залежать не лише від внутрішніх, але й від зовнішніх факторів.

Несподіваним, за словами кореспондента, був виступ на конференції міністра закордонних справ Росії Андрея Козирєва, який запевнив, що щиро бажає, аби країни „великої сімки“ надали допомогу Україні й водночас змалював гнітючу картину заборгованости України і залежности її від Росії. Він сказав, що із загального боргу України на суму 4.3 біл. дол. Україна заборгована Росії на суму 2.7 біл. дол. Виступ Козирєва кореспондент В. Бирзул назвав „наскрізь фальшивим і цинічним“. Козирєв, за його словами, намагався поставити Україну у невигідне становище, але пояснював це намаганням їй допомогти.

Через місяць, а саме від 28-го листопада до 2-го грудня, плянується офіційна візита Президента України до ЗСА, зустріч з президентом Биллом Клінтоном та підписання українсько-американських документів.

Львівська ратуша

М. Вільшина

Листопад

Та ніч була така, така відмінна
Від ночей тих, що були перед нею —
Безмісячна, тривожна, безпромінна,
У таємниць загорнена кирею —
Коли ж нарешті впав її серпанок,
То й світ був інший, як у кожний ранок.

Ще місто в сні, не відало про ніщо
Як в брук жовнярські вдарили підкови.
Як сталь при боці брязнула зловіщо, як
Спалахнули перші маки крови,
Як вартових змінили ми на башті
І наш прапор завісили на маштi.

В долонях кріс, за поясом гранати
І мов два тигри під шоломом очі —
Оттак ішли ми ранок зустрічати.
Що мав прийти по тій безсонній ночі
І здійснити по довгих, довгих літах
Те, що батьки лишиле в заповітах.

Мов буревій, мов буря дика, люта,
Що рве з корінням дуби і тополі,
Немов стріла до вистрілу напнута,
Так ми тоді зірвалися до волі.
І грянули, немов гірський водопад
В історію, а з нами — наш листопад.

Засуджують телевізійну провокацію Сі-Бі-Ес

Джерзі Сити, Н. Дж. — Члени української делеґації, до складу якої входять представники Одеської та Львівської Міських Рад, запрошені до ЗСА організацією IREX для обміну досвідом у ділянці місцевого самоврядування, у надісланій в редакцію „Свободи“ заяві висловили свою *принципову незгоду з репортажем* Морлі Сейфера, переданим тиждень тому телевізійною програмою Сі-Бі-Ес „60 хвилин“.

Автори заяви стверджують, що за цією антиукраїнською акцією стоять сили, метою яких є дезінформувати світ, спотворити дійсний образ України, представити її „слаборозвинутою державою з ядерною зброєю, а українців — „генетичними“ антисемітами“. Ця провокація навмисне здійснена напередодні візити президента Леоніда Кучми у ЗСА.

В заяві підкреслюється, що „у Галичині віками українці та жиди співіснували мирно“ і висловлюється обурення з того приводу, чому М. Сейфер не згадав, що „багато українських родин, ризикуючи своїм життям, переховували жидів“ під час Другої світової війни.

Сьогодні в Україні, в тому числі у Львові, вільно діють жидівські національно-культурні товариства, навчальні заклади, синагоги, іменами великих діячів жидівського народу названі вулиці цього старовинного українського міста.

Заяву підписали віцепосадники Львова та Одеси Остап Семків і Олександер Прокопенко, й депутати обох рад: Тетяна Крушельницька, Сергій Кивалов, Іван Левицький, Володимир Куренной, Зіновій Курило, Любов Ремінь, Роман Цяцяк, Юрій Лошненко, Галина Купович і Дмитро Іванов.

Лист рабина Д. Лінкольна до Сі-Бі-Ес на руки продюсера Дж. Фейґера

Дорогий пане!

Я уважаю, що ваша програма про Львів і про українців була дуже несправедлива. Показати пластунів і сказати, що це „наці“, що це маршерують нацисти, і перекласти назву жид, як „кайк“, тобто „пархач“ (у західній Україні слово жид є дослівне значення слова „джю“) і робити висновок, що слово „нація“ має означати „наці“, „нацизм“, і так далі, і тому подібне, — є дуже і дуже пригнічуючим для багатьох із нас, хто знає теперішню Україну.

Насправді ж, тепер є якраз час для нас втішатися відновою і пожвавленням жидівського життя в Україні, після жахіть німецької окупації і комунізму, і це час для нас оцінити героїчні зусилля українського народу і Уряду в допомозі жидівській громаді (в Україні) у всіх її починах і діяльності.

Історія жидівсько-українських відносин часто-густо була трагічною і дуже скомплікованою, але ви вчинили б добре діло, коли б поінформували публіку про кращі аспекти з цих відносин. Наприклад, Україна була єдиною незалежною державою, що мала цілковиту жидівську державну автономію (1917 рік) і мала жидівськомовних міністрів в своєму Уряді, які репрезентували права меншинних груп.

Сьогодні, коли російські жиди посилають своїх дітей з Росії в Україну для безпеки їхньої в час загрози, нічого доброго не може вийти з перекручень, що їх ви подали в своїй програмі...

Вам відданий рабин
Дейвид Г. Лінкольн

ЛИСТ ДО СІ-БІ-ЕС

ПРЕДСІДНИКА УНС УЛЯНИ ДЯЧУК

Понад 60,000 тисяч членів Українського Народного Союзу є глибоко вражені образливо програмою про Україну, що була передана телемережею Сі-Бі-Ес — „60 хвилин“ — 23-го жовтня. Ця передача порушує всі принципи журналістичної етики.

Морлі Сейфер обвинуватив українців у „ґенетичному антисемітизмі“, що свідчить про злонаміреність, недопустиму для відповідального журналізму.

Жодного доказу, навіть жодної жертви здогадного антисемітизму, не було представлено для підтвердження в антисемітизмі.

Перекладач постійно перекладав історичну назву жидів — жид, вживану в Україні, як „кайк“, що є невірним перекладом.

Жодному речникові українського Уряду, речникові льокальних чи міських властей в Україні не дано було можливости гідно відповісти на злонамірені твердження проти українців, кинуті Сі-Бі-Ес.

Події в Україні під німецькою окупацією були висвітлені в кривому світлі, подані перекручено.

Гідність і честь українських історичних провідників було поставлено під сумнів, не підтверджено цього ані фактами, а лише звинуваченнями й інсинуаціями.

Але факти є такі: під російсько-комуністичною владою сім до десяти мільйонів українців померло з голоду в 1932-33 роках під час штучного влаштованого голоду і податкових шість мільйонів українців загинули з рук нацистів і Червоної армії під час Другої світової війни, включно з понад мільйоном жертв у німецьких концентраційних таборах. Історичні факти демонструють, що Україна була жертвою напасників, а не напасником, як це ви подали в своїй розповіді. Хоч це є вірно, що німецький уряд зорганізував українські збройні сили під його командою, але це стосується також всіх інших народів і всіх інших країн, підбитих нацистською Німеччиною. У випадку Франції, увесь французький уряд коляборував з німцями, але Сі-Бі-Ес не зображує Францію як антисемітську. Українське військо не боролося за Німеччину, але боролося проти комуністичної Росії.

Фактом є, що в Україні за ці три роки незалежности й самостійности є менше етнічних, расових і релігійних злочинів, ніж в один однісінький день в місті Ню Йорку на його вулицях. Це так само невірно обвинувачувати Україну і українців у антисемітизмі, як і обвинувачувати Америку і аме-

(Закінчення на стор. 4)

БІЛИЙ ДІМ БУВ ПІД ОБСТРІЛОМ

Вашінґтон. — У суботу, 29-го жовтня, пізним пополуднем, як останні туристи залишали околиці Лафаєт парку, раптом пролунала серія пострілів з автоматичного кріса китайського виробу марки Норінко СКС, спрямована в сторону Білого Дому. Люди інстинктовно почали втікати від місця звідкіля лунали постріли, одначе у перерві, коли власник кріса намагався знову його наладувати, серед туристів найшлося трьох відважних, які наскочили на нього, повалили на землю та притримали поки не появилися прибічні охоронці Президента і Білого Дому.

Як з'ясувалося пізніше, чоловік, що стріляв по Білому Домі це 26—річний мешканець стейту Колорадо, Франсіско Дуран, який останніми роками мав дещо скомпліковане життя. Виявляється, що за брутальну поведінку на підпитку під час служби у війську його суджено та ув'язнено, а опоісля звільнено з війська з маркою ганьби. Після того він працював на різних роботах і тому місяць, не сказавши нічого, просто зник, про що його дружина повідомила поліцію.

Федеральні чинники оскаржили його у знищенні державної власности та за посідання зброї без дозволу. Після кількагодинних нарад найвищих державних властей, які включали генерального прокуратора ЗСА Дженет Ріно та директора ФБІ Луїса Фрі, рішено Ф. Дурана не звинувачувати у замаху на Президента. Слідство продовжується, але з уваги на цілковиту мовчанку арештованого та відмову відповідати на будь-які питання слідчих справа дуже повільно посувається вперед.

З дотеперішніх досліджень відомо, що кілька куль таки потрапили у стіни і вікна Білого Дому, що в свою чергу знову на сторінки преси поставила питання безпеки Президента та його резиденції. Сам президент Билл Клінтон цієї події не сприйняв, як поважний замах на його життя, навпаки, зразу після цієї події на раніше запланованому виступі зумів з цього приводу пожартувати. Одначе громадськість квестіонує теперішню систему безпеки, бо це вже друга спроба впродовж останніх трьох місяців нанести знищення Білому Домові.

УКРАЇНСЬКА ДЕЛЕҐАЦІЯ ЗУСТРІЛАСЯ З ПРЕДСТАВНИКАМИ СІ-БІ-ЕС

Джерзі СиTі, Н.Дж. (Р. Юревич). — Не стихає хвиля обурення серед української діяспори З'єднаних Стейтів Америки і Канади, яке викликала телевізійна програма мережі Сі-Бі-Ес „60 хвилин“. Перекручуючи історичні факти, автори передачі представили українців як запеклих антисемітів, а західню Україну, зокрема Львів, як вогнище нацизму. У викривленому світлі показано також ролю української Дивізії „Галичина“, яка нібито у роки Другої світової війни брала участь у винищуванні жидів. Можна лише дивуватися, як могла така серйозна програма як „60 хвилин“, яка віддавна користується великою популярністю серед американців, так низько впасти, скомпромітувавши себе в очах мільйонів глядачів, у тому числі й українців.

У відповідь на фальшивку американської телевізійної станції, у багатьох містах, зокрема у Філядельфії, Клівленді, Дітройті та інших, відбулися пікетування коло приміщень місцевих телемереж Сі-Бі-Ес, а також віча в Народних Домах, на яких українці висловлювали своє обурення з приводу передачі „60 хвилин“, показаної в неділю, 23-го жовтня. Крім того, обурення на адресу Сі-Бі-Ес вони висловлювали в листах і телефонічно. За даними Сі-Бі-Ес, на четвер, 27-го жовтня, в редакції нюйоркської телевізійної мережі зареєстровано 500 телефонічних дзвінків-протестів.

Під час пікетування у Філядельфії в понеділок, 24-го жовтня, до демонстрантів підійшов один з директорів Сі-Бі-Ес і запросив голову організації Американці в Обороні Людських Прав Уляну Мазуркевич до Ню Йорку для полагодження конфлікту, викликаного недільною передачею. При цьому він оправдувався, що їхня телевізійна мережа купила фільмову стрічку, але за її зміст не відповідає.

У. Мазуркевич повідомила, про запрошення керівників Української Американської Координаційної Ради (УАКР) і Українського Конґресового Комітету Америки (УККА). Була вибрана шестичленна делеґація, до якої ввійшли: адвокат д-р Аскольд Лозинський (від УККА), адвокат д-р Нестор Олесницький (від УАКР), Владика Василь Лостен (від духовенства), історик, професор Ратґерського університету д-р Тарас Гунчак, редактор „Українського Тижневика“ Рома Гадзевич і голова АОЛП У. Мазуркевич. Зустріч заплянована на другу годину в понеділок, 31-го жовтня, в приміщенні Сі-Бі-Ес в Ню Йорку.

Щоб обговорити питання, які повинні бути порушені у розмовах з дирекцією Сі-Бі-Ес, у п'ятницю увечорі, 28-го жовтня, у приміщенні Головної Канцелярії Українського Народного Союзу в Джерзі Сиrі, під головуванням заступника головного предсідника УНС д-ра Н. Олесницького зібралися коло 40 представників українських організацій зі східнього побережжя — з Джерзі Сити, Ню Йорку, Філядельфії, Делаверу, Коннектикат, Массачусетс, ветерани Дивізії „Галичина“, українські адвокати, священики.

Н. Олесницький, розповівши про останні події, зв'язані з передачею „60 хвилин“, попросив присутніх висловити свої думки щодо дальших дій, а також, що можна було б порадити, запропонувати чи просто підпо-

(Закінчення на стор. 4)

В СВІТІ

У ПОЛЬЩІ виникла складна ситуація, яка може довести до резиґнації міністра оборони. Сейм спеціяльним документом остеріг, що польська демократія перебуває під загрозою, і що останні дії президента Леха Валенси ведуть до кризи. Мова йде, між іншим, про те, що Л. Валенса „зазіхнув“ на незалежність телевізії, здійснивши, всупереч існуючому законові, кадрові перестанови. Подруге, президент підтримав генеральську верхівку, яка домагається резиґнації міністра оборони, цивільної особи. Комісія парляменту у справах оборони потрактувала дії військових і президента як намір вивести армію з-під демократичної контролі.

ПРЕЗИДЕНТ МАДЯРЩИНИ Арпад Ґьонц підписав пакет поправок до закону про вибори органів місцевого самоуправління, прийнятий коаліційною парляментарною більшістю соціялістів і соціял-демократів. Згідно з тими поправками, вибори будуть тайними і прямими. Керівників місцевих органів, в тому числі посадників міст, обиратимуть всі виборці і і лише в одній турі голосування. При цьому вибори визнаватиметься дійсними назалежно від кількости голосуючих. Проти цих поправок виступили опозиційні партії — Мадярський опозиційний форум, християнські демократи і спілка молоді „Фідес“. Вибори у місцеві органи влади відбудуться 11-го грудня цього року.

БОЛГАРСЬКИЙ УРЯД на чолі з прим'єром, проф. Любенком Беровим, який ще у вересні проголосив про свою резиґнацію, може залишитися при владі через наступну зиму. Найбільші парляментарні фракції, Союзу демократичних сил і Болгарської соціялістичної партії, відмовилися від мандату на зформування нового уряду в рамках діючого парляменту. Депутатська група „Новий вибір“, яка погодилася формувати новий кабінет, не дає собі ради з цим завданням, з огляду на гострі незгоди між найвпливовішими угрупуваннями в парляменті.

УКРАЇНСЬКИЙ молодечий клюб у Москві провів вечір вшанування пам'яті провідника ОУН Степана Бандери. У ньому взяли участь представники українських громадсько-політичних організацій Москви і Санкт-Петербургу, члени проводу Організації українців Росії, активісти німецької, татарської та інших громад, працівники української амбасади в Москві, священики УПЦ Київського Патріярхату в Росії.

В АМЕРИЦІ

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 27-ГО жовтня, Департамент юстиції опублікував підсумки найновіших дослідів, щодо значного зросту злочинців у тюрмах ЗСА, які є вислідом постійних вимог громадськости суворіше карати злочинців. Згідно з їхніми підрахунками, в тюрмах ЗСА кількість ув'язнених минулого літа перейшла один мільйон осіб. Точніше кажучи на 30-го червня, 1,012,851 особа перебувала у федеральних тюрмах країни. Ці числа не включають в'язнів у місцевих тюрмах, яких за підрахунком 1992 року їх було 445,000.

ПЕНТАҐОН У ЧЕТВЕР, 27-ГО жовтня, повідомив, що Кувайт погодився на те, щоб один ескадрон, який складається з 24 воєнно-військових літаків був розміщений на їхній території, як заборolo зросту військової потужности Іраку. Згідно з даними Пентаґону, тепер у Кувайті та Савдійській Арабії перебуває 9,000 американського війська, де вони переводитимуть вишкільні маневри.

КАНДИДАТИ ОБИДВОХ ПАРТІЙ, проводячи передвиборчі кампанії, намагаються привернути до себе увагу виборців. І так у змаганнях кандидатів на ґубернаторське крісло нюйоркського стейту, теперішій ґубернатор Маріо Квомо, який досі в публічних опитах був позаду свого суперника, республіканця Джорджа Патакі, раптом опинився попереду нього. Все це завдяки публічній підтримці його кандидатури посадником Ню Йорку, республіканцем Рудолфом Джуліяні. З цього приводу працівники кампанії Дж. Патакі вирішили цей зворот використати на користь свого кандидата, підкреслюючи факт перед виборцями, що за цю прислугу Р.Джуліяні, М.Квомо мусітиме дати солідну фінансову допомогу містові.

У СЕРЕДУ, 26-ГО ЖОВТНЯ, представники ЗСА і Куби закінчили триденні переговори, так і не дійшовши до будь-яких конкретних рішень у справі втікачів. Вправді, обидві сторони сказали, що задоволені зі загального перебігу зустрічі та переговорів, які відбулиса в Гавані, столиці Куби. Обидві сторони мають надто розбіжні вимоги на думку аналітиків, щоб швидко дійту до будь-яких порозумінь, зокрема коли йдеться про іміґрацію та справи економочних санкцій, наложених на Кубу президентом Билло Клінтоном, щоб припинити неконтрольовану іміґрацію кубинців до ЗСА.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

1-ий Листопад 1918 — 1-ий Листопад 1994

Не було би Першого Листопада в 1918 році у Львові, якби не було 22-го Січня 1918 у Києві. І не було би 24-го Серпня 1991 року у Києві, ані послідовного 1-го Грудня 1991 року в Україні, якби не було не тільки Української Народної Республіки з її Центральною Радою, яка проголосила Четвертий Універсал з історичними словами: „Од нині Українська Народна Республіка є вільною ні від кого незалежною державою Українського Народу". Всі ті дати — це символи величного, але і тернистого шляху народу українського. І всі ті дати спонукують до роздумів над тисячолітньою історією народу на великій території від Сяну по Дін.

Першолистопадовий переворот у Львові особливо близький серцю галичанам. Коли українські мешканці спольонізованого тоді Львова, прокинувшись 1-го листопада, побачили на вежі львівської ратуші синьо-жовтий прапор, не вірили своїм очам: це був тріюмф державного самовизначення галицької вітки українського народу, яка від 1340 по 1772 рік була під владою Польщі і після тієї дати, формально в межах Австро-Угорщини, насправді далі під польською владою, бо всі „намісники" австрійської монархії були поляками, за вийнятком останнього, графа Гуйна.

Першолистопадовий переворот був майстерно зорганізований з погляду військової операції. Оповідає це авторитетний автор, сотник УГА Олекса Кузьма у своїй книжці „Листопадові дні". Взагалі та подія має велику літературу, зокрема книгу Костя Левицького „Листопадовий зрив". При згадці про ту подію треба віддати поклін особливо двом молодим тоді діячам — Дмитрові Палієву (згинув у бою під Бродами в рядах 1-ої Української Дивізії) і Дмитрові Вітовському — з крови і кости військовикам, але й державним діячам-політикам.

Західньо-Українська Республіка не була в силі встоятися, бо проти неї виступили не тільки польські „львівські діти", польський пролетаріят у Львові, якого українці не мали, але й близько 100,000-на першорядно вишколена й озброєна Францією армія генерала Юзефа Галлера. Після боїв у Львові прийшла облога Львова, тим разом 10-місячні бої із славетним епізодом — наступом під командуванням генерала Грекова. Але це був тільки епізод. Прийшов відступ на схід з переходом через Збруч та злукою з Дієвою Армією УНР. В аналізі тодішніх подій з історичної перспективи треба ствердити, що і за існування Західньої УНР та за існування соборної УНР після Акту Злуки 22-го січня 1919 року були у тих змаганнях світлі моменти, але й були дуже сірі, дуже сумні й жалюгідні. Не лише в УНР тільки на папері існували три мільйони зукраїнізованих вояків, а насправді під Крути можна було вислати тільки Студентський Курінь і дві чоти Юнацької Школи. Були геройські дії, як Перший зимовий похід під командуванням генерала Омеляновича-Павленка, але й за існування Західньої УНР, у Галичині, не вдалася мобілізація і були місцеві „бунти", що їх приходилось присмирювати. Історики виправдують тодішню прогру ствердженням, що з трьох атрибутів держави — території, проводу і народу — не було державно зрілого народу.

Актуалізуючи спогад про Перший Листопад у Львові, не дивуймося, що в Україні після трьох років державности існує нелад, нема ще конституції, нема своєї валюти, існує хронічна глибока економічна криза. Не дивуймося тому, бо чудо референдуму 1-го грудня 1991 року прийшло несподівано, наче манна з неба і знайшло нарід неприготованим до будови держави. Радіймо, що все сталося і по нинішній день діється безкровно. Історичні заслуги має Леонід Кравчук, як свідомий своїх величезних завдань виступає Леонід Кучма. Українська вдача інша, як у німців чи японців — українці мають від часів княжої епохи гін до ділення, а не гуртування. Цей злощасний гін проявився у створенні 28-ох політичних партій під диковинними назвами, і щойно в останньому часі проявляється протверезіння, що не можна самих себе звоювати. Вірмо, що врешті таки переможе державницька ідея — у дійсності.

Автори книжок і видавництва, які бажають, щоб про їхні книжкові видання були в щоденнику поміщені бібліографічні нотатки, вістки й огляди, повинні присилати до редакції „Свободи" разом з двома примірниками даного твору також [illegible]

М. Мельник

ЕКОНОМІЧНІ ПРОГРАМИ Л. КУЧМИ — ПРИЄМНА НЕСПОДІВАНКА

I

У жовтні 1992 року Леонід Кучма два рази виступав зі своїми програмами перед Верховною Радою. Як Верховна Рада, так і український загал прийняли і програми, і здецидованість нового прем'єр-міністра з великою дозою оптимізму. Як знаємо, з того нічого не вийшло і в липні 1993 року Кучма зрезигнував.

Новина про вибір Кучми на Президента приголомшила багатьох людей. Люди ті боялися, що новий Президент підпише з Росією договори, які підуть в напрямі створення з Росії і України одного економічного простору без державних кордонів та що в наслідок тих договорів Україна не зможе вільно укладати союзів з іншими державами чи групами держав, чи навіть формувати свою власну економічну політику.

В ділянці національної оборони люди бачили загрозу присипання чуйности українського народу відносно можливости воєнного конфлікту з Росією, а також численного духового і технологічного послаблення українських збройних сил та надто далекойдучого скорочення потужности військової індустрії. Люди боялися теж, що українізація шкільництва і адміністрації України не тільки припиниться, але й буде поступатися перед русифікаційними заходами і українських і російських росіян, зокрема у формі зменшення кількости українських шкіл і численного росту російських часописів, книжок, фільмів, передач на телебаченні та інших.

Побіч проблем суверенности, національної безпеки та українізації, найпекучішою проблемою в Україні тепер є пляни нового Уряду відносно економічних реформ. Та, як знаємо з недавнього минулого, самі пляни — це ще далеко не все. У недавньому минулому не раз добрі пляни залишалися плянами на папері, тому що не було ані волі, ані засобів, ані методи впровадження їх в життя.

Коли Президент Леонід Кравчук створив уряд „Представників Президента", себто обласних і нижчої ранги адміністраторів, тоді здавалося, що Уряд дістав знаменитий інструмент для виконання своїх постанов. Та Уряд не тільки не зумів їх використати, але й в надто багатьох випадках адміністратори ті були або некомпетентні, або просто злодії, що розкрадали державне майно, або люди, які цілком не мали охоти впроваджувати в життя економічні реформи.

Тут була ще одна проблема: приватизацією займалися і підпорядкований Верховній Раді Фонд Державного Майна, і Фонд Комунального Майна, і Міністерство у Справах Роздержавлення Власности і Демонополізації Виробництва, і Координаційна Рада з Питань Економічних Реформ та інші. Іншими словами, цілковите розпорошення повновластей і компетенцій і разом з тим брак нагляду над діяльністю центральних і місцевих установ. В того роду обставинах створився вислів „прихватизація". Термін цей окреслює незвичайно численні випадки, де почали продавати підприємства „по знайомству" за незвичайно низькими цінами, чи продавали їх тим людям, що заплатили хабарі, або дозволяли сплачувати гроші набагато пізніше, себто тоді, коли з огляду на інфляцію, вартість боргу зменшилася не раз наполовину. Таких методів „прихватизації" є багато більше.

Очевидно, набагато важнішою перешкодою у проведенні в життя економічних реформ було те, що ані в парляменті, ані в Уряді, ані у великій кількості місцевих адміністрацій великого зрозуміння щодо необхідности швидкої приватизації та бюджетних і податкових реформ не було. У Верховній Раді пропозиції реформ, базовані на цілком простому здоровому глузді, були заглушувані начебто оборонцями сіціяльної справедливости, а в дійсності оборонцями дотацій, підвишок платень і пенсій, індексації та їм подібних. При тому люди ті добре знали, що єдине джерело на ті всі підвищки, це так звані „позички" в Національному Банку.

Останніми часами атмосфера значно змінилася. Нарешті почалася серйозна і широка дискусія на ті теми в засобах масової інформації. Нарешті — чудо всіх чудес — високі урядовці почали публічно виходити з твердженнями (які Єльцин, балтійські держави та інші давно вже усвідомлювали), що для переходу економіки до вільних ринків альтернативи немає, тому що плянова економіка в демократичній державі успішно працювати не може. На щастя, виходить, що й Президент Кучма прийшов теж до того висновку.

Які принципи та ідеї для економічних реформ, які кроки для проведення їх в життя запропонував чи зробив Президент після приходу до влади? 22-го серпня Кучма видав указ, на основі якого Національний Банк і Кабінет Міністрів мали б „...забезпечити у другому півріччі 1994 року поступове зближення та уніфікацію офіційного і ринкового валютного курсу українського карбованця до іноземних валют". Указ цей іде в напрямі конвертованости карбованця і Президент видав його проти поради прем'єр-міністра Масола, який ще недавно обстоював конечність регулювання цін валюти.

(Закінчення буде)

Оксана Сон

КАМІНЬ БАЙДУЖОСТИ

I

Українська народна творчість щедро переплетена численними приказками, промовками. Скільки в нас прислів'їв — влучних і дотепних — „сказав як втяв", але „справа не словом, а ділом красна". Тільки в даному випадку мушу перелицювати старе прислів'я, бо дана справа не красна ані словом, ані ділом. А річ ось в чім. На жаль, знову доводиться писати про прикрість чи, можливо, елементарну байдужість, яку часто-густо зустрінеш в державному секторі України.

Два роки тому до управи одної з українських установ в ЗСА надійшов лист-подяка від Міністерства Охорони Здоров'я України за надання різних способів допомоги жертвам Чорнобиля. Дуже зворушливо, що українці, які живуть далеко за межами батьківщини, мають змогу, бажання допомагати своїм потерпілим краянам. Зворушливі й слова подяки. Впала довголітня стіна, якою гнобителі — ті, що причинилися до чорнобильської трагедії, відгороджували Україну від світу. Здавалося — злу кінець. На руїнах виростають духові мости — взаємодопомоги, вирозуміння, чуття єдиної родини. Але є „але". Фірмовий папір, на якому видрукувана подяка, був з... гербом УССР. Як гірко було тутешнім людям прийняти цю подяку...

Що ж, скажете ви, — два роки тому були тільки початки, та й з папером ситуація далеко нелегка. Задовго затягуються ті „початки", панове. Нові казуси. В Альманасі УБСоюзу за 1994 рік в рубриці: „Документи говорять" поміщена фотокопія листа-подяки з іншої установи — Київського Науково-Дослідного Інституту Ендокринології та Обміну Речовин. Історія повторилася. Фірмовий папір цієї установи видрукуваний шість літ тому (1988 року) — він був „документом" тоді, але тепер — це вже глум ним користуватися. Та й, зрештою, якщо й навіть десь залишилися „вишкрібки" — їх попросту ліквідується, а не вживається як документ державної ваги. Інертність чи, можливо, якась інша причина? Маю надію, що в ближчому часі зміниться лого на фірмовому папері згаданої установи, а інші перестануть користуватися „старими" зразками. Бо подібні речі не вкладаються ні в які рамки.

За три роки незалежности зроблено поступ в багатьох напрямках. Здійснюються кроки до приватизації. Вона потрібна як повітря, без приватного сектора усе загине! Практика довела, що виживає те суспільство, де лев'яча частка припадає на приватну власність. Тобто є той, хто дбає за „своє" і разом з тим збагачує державу. В Україні покищо мало помітні зміни, а тому як наслідок — більше нарікань з усіх боків. Звичайно людям урвався терпець чекати. І недарма, бо „куди не кинь палиці" — натрапиш на „недогляди", „недопрацювання", не кажучи вже про нахабність номенклятурників, які навіть не маскуються з тим, що шкодять новому. Дуже певно почуваються, бо переконані, що за даних умов правди не знайти. Людей вимучують „гонитвою" за товарами першої необхідности, вилученням світла, води, недодаванням транспорту чи невиплатою на час заробітньої плати і т.д. Переходовий період дорівнюється земному пеклу.

Що можна покласти на другу шальку терезів? Очевидно, що не все катастрофічно зле і якщо орієнтуватись на інформації, подані в поважних джерелах — зрушення є, зміни є! Тільки чомусь як зроблено крок вперед, то... з тенденцією „рачкування". Ось що побачила на власні очі.

Кожен з нас знає і розуміє значення і вагу набуття освіти, яка „в ліс не веде". А як виглядає „документ" про її закінчення? У нижньому лівому кутку на місці ненависної „гербової печаті" з серпом і молотом сьогодні красується українська національна символіка — тризуб. Як тепло і радісно було на душі за все здобуте — вагомі зміни в своїй державі, здобуті знання, до яких була довга й терниста дорога.

Було б все знаменито, коли б не чергове „але". А ним є не щось неосяжне, а недбалість відповідальної особи, якій доручено ставлення печаток. Криво, у поспіху, просто недбало. Благо, що мені вже довелось бачити, як виглядає наша символіка в дійсності, бо з тієї, яку „приліплено" важко й здогадатися, що воно таке, бо... догори ногами.

Чи велика трагедія в такій „випадковості"? — пхикне легковажна особа, для якої все одно чи земля кругла, чи має форму квадрата. „Трапляється" — докине інша „льояльна", для котрої всі дні одноманітні, мов близнята, а „життя — тихе болітце".

(Закінчення буде)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Дарія Гординська-Каранович

Одна з найкращих імпрез в Нюарку

Заходами Комітету Допомоги Україні (Приятелі Руху північного Ню Джерзі) в залі церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку відбувся вечір п.з. „Леся Українка в піснях і творчості".

Виконавці оригінальної програми — це професійні, відомі в Україні артистки.

Світлана Ватаманюк — драматична акторка в театрі і у фільмах, походить з Івано-Франківщини. В Києві закінчила Інститут Театрального Мистецтва ім. Івана Карпенка-Карого. В Україні і в Москві вона грала головні ролі в п'єсах світових драматургів, таких як Бернард Шов, Е. де Філіппо, Данаїлов, Тома Вайлд та інших. Нині вона є акторкою Київського Молодечого Театру і викладає сценічну мову в Київському Інституті Театрального Мистецтва ім. Карпенка-Карого.

Надія Петренко-Матвійчук — сопрано, заслужене артистка України, походить зі Львова, де навчалась в Консерваторії ім. Лисенка у відомої Марії Байко. В Криму працювала з Ялтинською фільгармонією. Співала багато як солістка у супроводі симфонічних оркестр. Н. Матвійчук виступала в Европі, Америці і в Канаді. Сьогодні вона є солісткою Телерадіокомпанії „Україна" в Києві.

Світлана Глух — концертмайстер, заслужена артистка України, доцент Київської консерваторії. Народилась в Чернігові. В Київській консерваторії закінчила фортепіянову клясу в Оксани Холодної, учениці славного Г. Нойгавза. Виступала на сценах Европи, Америки і Канади. Акомпанувала українським визначним співакам і скрипалям.

С. Ватаманюк вже в перших словах виявила милозвучність української мови, якою зуміла передати життєву філософію Лесі Українки з її трагізмом, життєрадістю, розчаруванням і надією та шляхетністю любови.

Піяністка С. Глух конгеніяльно пристосовувала себе до грандіозно стихійних висказувань С. Ватаманюк. Спонтанність світовідчування двох артисток захопило публіку, яка не знала меж оплескам. Також великою несподіванкою був виступ сопрано Н. Петренко-Матвійчук. Вже в початкових звуках її Богом даного голосу, публіка зрозуміла, що найкращим з усіх інструментів є людський голос, інакший у кожного співака, інша сугестивна сила тембру голосу. Надія позначається рівнесеньким голосом, без зайвого вібрато, голосом небуденної краси, що так гармонійно поєднується з легкістю і грацією природної техніки. Співачка зуміла передати поетичну красу українських пісень, з яких наші композитори черпали своє надхнення.

Захоплення публіки було величезне. Спонтанна стояча овація була доказом, як правильно публіка оцінила наших артисток з України, які передають нам несхопиму і незнищиму духовість вікової української культури.

П. Карманський

В роковини Листопада

Благословенна будь священна хвиля,
Благословенні невмирущі дні!
Ви розповили Велетня з безсилля
І сили люду, скам'янілі в сні,
Збудили чудом на геройське діло.

І сталось чудо!.. Лазарове тіло,
Закуте в гробі три дні, три віки,
Воскресло, встало, кровію скипіло
І, меч двосічний взявши до руки,
Пішло до бою з темним духом смерти.

Лиш підлий хоче добровільно стерти
Своє нікчемне ймення з карт буття.
Ім'я героя не таке, щоб вмерти
І понестися з безвість забуття!
Воно від роду пом'янесь до роду!

Нехай святиться гордий стяг народу,
Який простерся на верхах Карпат!
Він сонне море сколихнув до споду
І, збивши хвилю в дикий водопад,
У скелю грянув — аж здригнулись гори!

І від надхмарних шпилів Чорногори
Аж до плодючих понадсянських піль
Знялася пісня, як бурхливе море:
Нехай пропаде наш відвічний біль!
Осанна гордим лицарям! Ми вольні!

Ми вольні! — Даром ворота пекольні
Повстали проти наших вічних прав
І даром наші здобутки мозольні
Варшавський злодій підступом закрав —
Ми вольні, браття, і ми будем вольні!

Володимир Жила

ВІД ІНТЕҐРАЛЬНОГО НАЦІОНАЛІЗМУ ДО ДЕМОКРАТІЇ

(До 50-ліття УГВР)

Мирослав Прокоп, „Напередодні незалежної України: спостереження і висновки". Ню Йорк: Наукове Товариство ім. Шевченка, 1993. Стор. 646. Ціна 20 дол.

I

Критичний обмін думками є невід'ємним елементом кожного вільного суспільства.

Ці знаменні рядки — з книги „Напередодні незалежної України: спостереження і висновки", що її писав протягом багатьох років Мирослав Прокоп. Твір його синтетичного характеру, в якому підбито підсумки української національної політики від німецької окупації України в 1941 році до нинішніх часів. У ній автор не обмежується лише до обговорення фактологічного матеріялу, він всесторонньо аналізує його, заглиблюється в ґенезу, причини і наслідки окремих подій і процесів і тут же будує цілісну історичну картину людського зусилля. Слід підкреслити, що робить він це об'єктивно, оминаючи всякі суб'єктивні настанови і оцінки. І саме в цьому найбільше значення і вартість згаданої праці. У ній критика зростає до могутньої рушійної сили та стає критерієм серйозного обміну думками.

„Напередодні незалежної України" складається з 44 статтей, що друкувалися протягом 32 років (1961—1993) на сторінках журналу „Сучасність", чотирьох статтей, що появилися в інших виданнях, однієї статті, призначеної до ще невиданого числа „Літопису УПА" та однієї ніде не друкованої. Матеріял зорганізовано тематично в таких шістьох частинах: „Організований український визвольний рух під час німецької окупації України 1941—1944"; „Національна політика Москви і Україна"; „Рух опору і відродження в Україні"; „Міжнаціональні взаємини — Україна, Росія, Польща"; „Причинки до політичних портретів", „Спогади і довідки". У книзі знаходиться коротка замітка Івана Кедрина „Про книжку і її автора", синтетично опрацьована передмова Анатоля Камінського, покажчик імен та література (книжки, журнали, газети). Ця остання складова частина надає книзі вагомого наукового характеру. Таким чином, перед нами серйозна праця наукової і політично гострої публіцистики. Ставлення автора в книзі глибоко повчальне. Воно, до речі, є зразком високої вимогливости, логічної принциповости в судженнях, зокрема ідейного прямування.

Так, наприклад, уже в першій частині книги, присвяченій організованому визвольному рухові — ОУН-УПА-УГВР, знаходимо чітке з'ясування політичних позицій організованого українського підпільного та повстанського спротиву політичним плянам і практичним діям Москви та Берліну, які воювали за панування над українським народом, в той же час заперечуючи його насущні права бути господарем на своїй землі.

Політична програма та конкретні організовані дії ОУН, УПА і УГВР були соборницькими за своїм характером, а їхня програма включала широкі соціяльно-політичні настанови. Проте найважливішим показником цієї програми, пише автор, „був поворот самої ОУН під час німецької, а згодом і більшовицької окупації України від ідеологічної формації типу інтеґрального націоналізму до принципів світоглядового та суспільно-політичного плюралізму, до демократії" (стор. 31). Чимало місця присвятив автор саме цьому поворотові чи вірніше ідейно-програмовій еволюції націоналістичного руху, який під тиском подій і внутрішньої переорієнтації, ідучи по шляху прогресу, відступав від монопартійности, прямуючи до „українського демократичного націоналізму". Це питання, на мою думку, є одним з найважливіших у рецензованій праці й тому автор постійно до нього повертається. Коли не помиляюся, то він не менше десятка разів обговорює його в цілій ширині й то в різних частинах праці. Пише про це також і Анатоль Камінський в передмові. Він пояснює це так: „...організаційно-структурні зміни, ґенеза створення УПА і УГВР; перехід в ОУН у 1943 році від одноособового провідництва до колеґіяльного та багато інших матеріялів з'ясовано з даними і уточненнями, що про них було відомо тільки співучасникам цих подій чи провідному членству цих формацій — і то не всім, і не завжди" (стор. 11-12). Це ще один доказ, що праця М. Прокопа дуже на часі.

Автор глибоко призадумується також над ідеєю Української Самостійної Соборної Держави й приходить до висновку, що „вона революційна своєю соціяльною й устроєвою постановкою, що організує свободу людини, її право на вільний розвиток та заперечує всі авторитарні касарняні системи поневолювання індивідуальности..." А слово націоналізм, яке на Заході зрівнюється з фашизмом, бо, мовляв, воно розпалює національну ворожнечу та проповідує панування однієї нації за рахунок пригнічення іншої, ще в 1943 році (тоді під псевдонімом М.В. Вировий в статті „Революційний фронт українського самостійництва. Розвиток і стан націоналістичних сил та наші спроможності", „Ідея і чин", ч. 2, стор. 11, 12), автор визначив, як „рух народних мас України, що прагнуть жити вільним життям, і його коріння в народі.

(Продовження буде)

„Зачарована Десна"

До 100-річчя з дня народження Олександра Довженка, кінорежисера одного із десяти найкращих фільмів світу „Земля", ЮНЕСКО проголосило його мистцем року, а учасники новацького табору на оселі „Барвінок", над Голубиним Озером в Альберті,назвали свій табір назвою його чудової кіноповісти „Зачарована Десна". Комендантом табору, як і минулого року, був станичний опл. сен. Михайло Саварин, і тривав табір від 4-го до 14-го серпня, начислюючи 45 учасників, 27 новачок і 18 новаків переважно з Едмонтону. Були теж діти з Вінніпеґу, Саскатуну і Калґари. Табор для юнацтва відбувся в Скелястих горах.

До команди табору входили теж пластуни сеніори Павло Гненний, Марта Фарлінґер, Маркіяна Грищук, Володимир Пристаєцький; пластові розвідниці Віра Базюк і Ірка Мацюк; і старші пластуни Павло Баєр та Стефан Енслен. За кухню відповідали пластуни сеніори Галя і Боян Яровенко, Віра Гненна і Маріянна Саварин. Марта Фарлінґер, крім того, що три дні сповняла функція бунчужної табору, допомагала також з пробою „чорноморця", а Павло Гненний, що був бунчужним вісім днів і разом з Михайлом Саварином акомпаньював новацтву до таборої пісні „Зачарована Десна", приготовляв новаків до проби „вівтарний дружинник" і відвідав з ними українську церкву у Тарсбі. Маркіяна Грищук відповідала за спорт і руханку, день забав, а також допомагала з пробами „куховарення" і „чорноморця". Зі згадані дні проби і нічну теренівку відповідали теж Володимир Пристаєцький, Віра Базюк, Ірка Мацюк, Павло Баєр і Стефан Енслен, з тим, що пластун сеніор Юрій Дитиняк допомагав з денною теренівкою і в будові маштів та брам, що їх збудував пл. сен. Еміліян Ґрох. Грох теж замовляв відзначки, визначив межі на озері, де можна плавати, збудував кілька ватер і зорганізував фоєрверки.

Цей новацький табір був надзвичайним й тому, що мав на меті продемонструвати новацтву різні зразки української культури: іконописання, ткання, драму, гончарство, скульптуру, народні танці. До цього були запрошені і взяли участь у таборі по кілька днів такі мистці: Маріянна Саварин (іконописання), Джойс Гавел (ткання), Катруся Енслен (драма), Одарка Юзишин (подарувала свій гонорар Пластові — гончарство), Антін Явний (скульптура) і Даг Гнатюк (танці). Чи не найбільше натрудилася з табором Маріянна Саварин, яка не лише три дні з помічцю Ґені Стефанів демонструвала новацтву іконописання, але й виготовила всім учасникам таборові сорочки і грамоти, привіти і відзнак (для двох новацьких проб), вишила табору відзначку, і зробила табльо на таборову браму. Над брамою висіла прекрасна мапа України, вирізана в дереві і вимальована як український килим, із написом „Зачарована Десна", а кожний учасник одержав і носив таборову сорочку, теж з цією ж, ніби витканою, мапою України на ній, і назвою табору. У висліді кожний таборовик вималював на дереві і гіпсі ікону, (традиційним способом) із правдивим 22-каратовим позолоченням. Кожний таборовик теж виткав малий килимчик із вовни на варстаті і зробив щось із глини, а опісля випалив під величезною ватрою. Всі учасники теж спробували зліпити якусь скульптуру і почути від професійних мистців про драму і танці. На кількох ватрах комендант табору читав уривки із „Зачарованої Десни" (фільмів Довженка, на жаль, не було часу висвітлити), а одного вечора при ватрі „поховав" минулорічний табір, співаючи похоронну версію пісні „Зореплавці" і висвітлюючи останній раз дві ракети в небеса.

Вібуваючи пробу „чорноморця", учасники почули про Чорноморську фльоту України, робили „канойки", будували „рафт", вчилися плавання, рятування, в'язання вузлів, і до кінця табору гучно співали пісню „Чорноморці". Крім проби „чорноморця", новацтво здавало пробу куховарення на таборових кухнях, що самі таборовики будували, а великою захотою були їм таборові „кухарі", які справляли дітям своєрідний „празник" п'ять разів в день, виварюючи для них все, включно із „пальчиками". Під час табору новацтво мало дві теренові гри: нічну, яку приготовили молодші братчики і сестрички, і денну, яку приготовили і перевів Юрій Дитиняк. Як звичайно, учасники здобули „точки" за мову, приязнь, добре діло і слухняність, а нагородженних щоранку викликали на молитві. Діставали таборовики також прапорці нічної тиші і чистоти. Ранню руханку сестричка Маркіяна Грищук щоранку переводила при музиці. При музиці також відбувався щоденний спів: Павло Гненний грав на електричному фортепіяні, а Михайло Саварин на скрипці. Діти навчилися три нові пісні і завзято співали їх по дорозі на кожне заняття.

Крім того новацтво на таборі співало пісні зі співаника, що його виготовили станичні бібліотекарі пластуни сеніори Надя Цинцар, Зірка Когут і Оля Саварин на табір минулого року.

В першу неділю Службу Божу на таборі відправив новоприбулий священик з України о. Роман Добрянський, а в другу неділю — капела пластової Станиці, пластун сеніор о. Володимир Тарнавський. Отець Тарнавський теж поблагословив намальовані дітьми ікони, які вони взяли зі собою домів.

Зі сумом виїжджали новаки і новачки з табору, кажучи, що ще такого гарного табору не було, і що був „закороткий", але хіба гарне й радісне триває довго?! Пластові табори, як дитинство, минають скоро, але спомин про них лишається на все життя. Добре, що є ще батьки, які, не жаліючи ні труду, ні гроша, посилають своїх дітей на пластові табори, а ще краще, що є ще ідейні провідники — виховники і інструктори, — які посвячують власні вакації, щоб 24 годин на добу протягом 11-ти днів, займатися дітворою, щоб жив Пласт і щоб жили українці в Канаді!

Новацький табір „Зачарована Десна" в честь геніяльного Довженка був другим цьогорічним виїздом у природу, бо першим було традиційне Свято Весни, яке цим разом було на Селі Української Спадщини, в неділю, 30-го травня. Тоді то едмонтонська пластова Станиця не лише відзначила прихід весни („ми діти сонця і весни", співає пластова пісня), але й почистила і підгорнула 120 деревець, які вона з нагоди 100-річчя поселення українців в Канаді посадила кілька років тому на Селі. Деревця ростуть гарно, і станиця радіє ними, а ще більше радіє, що Пласт, плеканий у Вільному світі і кілька літ тому „пересаджений" на рідні землі, там росте і розвивається у вірності Богові і Україні. Розвивається для помочі іншим, і в послусі пластовим законам і владі. Весь світ тепер — це одне велике село, а всі люди — брати і сестри, і без гармонії зі собою і природою на довшу мету їм вижити буде неможливо!

Н. Н.

Ювілейні святкування в Клівленді

Промовляє ген. В. Мулява

Заходами громадського комітету і під патронатом Українських Злучених Організацій Великого Клівленду влаштовано успішну імпрезу в неділю 2-го жовтня ц. р., в залі української православної церкви св. Тройці в Норт Роялтон, Огайо. Шановано бенкетом свято Покрови Пресвятої Богородиці, 65-ліття ОУН, Організації Українських Націоналістів; 50-ліття УГВР, Української Головної Визвольної Ради, та 35-ліття смерти Степан Бандери.

Почесний комітет очолили Владика Роберт Москаль і отець протопресвітер Степан Ганкевич. До комітету входили священики всіх українських віросповідань, голова Українських З'єднаних Організацій мгр Василь Ліщинецький, разом 16 осіб. Громадський діловий комітет очолив д-р Богдан Чепак; заступниками були Микола Поґляд та голови всіх організацій і товариств, які є членами УЗО, тобто 16 осіб. В рамках ділового комітету діяло чотири комісії: фінансова, програмово-мистецька, преси і інформації та господарська. Секретарем був Теодор Глуховецький. Комісії гармонійно співпрацювали зі собою і координували цілість праці. До комісій належало 23 особи.

На столах на залі були розставлені часописи, книжки і фото, пов'язані з тематикою ювілеїв. Сцена була ефектовно влаштована завдяки Розалії Головки і співпрацівників її комісії та інших. На сцені пишався образ Покрови Пресвятої Богородиці в різьблених рамах посередині, нижче тризуб і написи: ОУН — 65 і УГВР — 50 та рік 1959-ий, коли убито Степана Бандеру. Сцена була прикрашена синьо-жовтою лентою та китицями калини. Калиною оздоблені і столи на залі.

При президіяльному столі засіли священики українських віросповідань з подругами, почесний гість з України генерал Володимир Мулява з Києва, голова УЗО, голова комітету і провідник програми д-р Б. Чепак, який офіційно відкрив імпрезу, привітавши спеціяльно ген. Муляву. Національний славень і американський гимн відспівав д-р Юрій Оришкевич, адвокат, при акомпаньяменті д-ра Роберта Брея. Опісля ансамбль „Каштан" (чотири дівчини і чотири хлопці) в народних строях і в такт ритмічно танцювального руху вітав ген. Муляву традиційним короваєм. Молодечі організації, Пласт і СУМ, у одностроях, з прапорами, продефілювали перед президіяльним столом. Однохвилинною мовчанкою і повстанням з місць вшановано поляглих за волю України. Від УЗО вітав ген. Муляву і присутних мгр Василь Ліщинецький. Д-р І. Лобур вітав ген. Муляву від Товариства збереження козацьких могил і вручив Достойному Гостеві на пам'ятку скромний дарунок.

Молитву перед обідом провів настоятель церкви св. Володимира о. протопресвітер Степан Ганкевич, з Парми. Зі своїм виступав Квартет бандуристів ім. Т. Шевченка, в складі д-ра Тараса Махлая, І. Самійленка, Наталії Басляндинської та Мішель Бицко. Вони заспівали дві пісні після чого Н. Басляндинська продеклямувала виразно і зі зрозумінням патріотичний вірш „Україна" Миколи Щербака.

Головною окрасою імпрези був виступ самого ген. Володимира Муляви. Промовець підкреслив богомільне почитання в нашому народі Покрови Пресвятої Богородиці. Під її омофором йшли у бій за нашу волю козаки, Січові Стрільці, а в новіших часах — воїни Української Повстанської Армії та УНА Дивізії. Генерал згадав перепоховання праху Праведника і Ісповідника Віри Глави Української Католицької Церкви, Кардинала і Патріярха Йосифа Сліпого. Ген. Мулява був ініціятором і учасником перепоховання. Достойний промовець згадав з пошаною і великого подвижника віри, Патріярха Української Автокефальної Православної Церкви Мстислава Скрипника, закликаючи до об'єднання всіх церков. Ідеї проголошені ОУН і УГВР, ще сьогодні є актуальними і повчаючими, — казав генерал, — особливо в аспектах людської особистости, гуманности, демократії та плюралізму. Прелегент говорив також про геноцид і етноцид 1932-33-их років, коли загинуло голодовою смертю понад 10 мільйонів українських селян. А розстріли і заслання перед і після тієї зловісної пори! Це щось нечуване в історії цілого людства! Україна мусить бути сильною, вона мусить розвинути і удосконалити свою військову силу разом розбудовуючи і свою економіку. Генерал розповів про дороге його серцю українське козацтво, і зібрані з великою увагою слухали його. Глибокі і смутні думки генерала зустріла зала довготривалими, аплявзами і повстанням з місць. Публіка ентузіястично сприйняла промову ген. Муляви. Генерал Володимир Мулява і Гетьман українського козацтва народився в м. Льгові, Курської області. Його мама з Полтави, а батько з Кіровоградської області. Ціла родина дуже потерпіла від голодомору в роках 1932-1933. Університетську освіту ген. Мулява отримав в Києві, закінчивши юридично — економічний факультет. Він паралельно навчався на філософічному та механічно-математичному факультетах. Докторську дисертацію написав на тему „Людина в індивіді". Погляди докторанта Муляви не подобалися комуністам. Його звільнено з праці, ще й погрожувано психіятричною лікарнею... Він і його родина зазнали важких переслідувань. Згодом ген. Мулява працював в Подільському Русі і в „Меморіялі". Йому належить сама ідея мирної трансформації та реформування об'єднаних з'єднань Радянської армії на теренах України. Він займає високу позицію в Міністерстві Оборони України. Він соціолог, психолог і автор багатьох наукових праць. Українське Козацтво вже вдруге обрало його своїм Гетьманом. Генерала Муляви дружина Тамара — психолог, син Віктор — лікар кардіолог, молодший син Ярослав готується вступити в Художню академію.

У програмі був виступ вокального ансамблю „Хлопячого хору Огайо", диригент маестро Олександер Мосійчук. Хор цей раз виступив у числі 15 хлопців (звичайно їх є 30), відспівавши три пісні: пісню „Тихо над річкою", відомого Леонтовичевого „Дударика", „Квандо корпус" — Амінь зі „Стабат Матер", музика Ф. П. Перґолесі. Акомпаньював на фортепіяні д-р Р. Брей. Вкінці хор відспівав генералові В. Муляві „Многії літа". Відспіванням національного гимну „Ще не вмерла" закінчено імпрезу. На маргінесі хочу сказати, що ген. Мулява мав інтерв'ю з директором Української радіопрограми Степанем Зорієм, відвідав і промовляв до учнів „Рідної Школи" в Пармі та був на Богослуженні в храмі УПА-Церкви св. Володимира в Пармі. Він мав в пляні відвідати й інші осередки нашого поселення в ЗСА і Канаді.

Імпрезу закрив молитвою о. П. Сівко, парох церкви в Норт Роялтон.

Д-р Володимир Боднар

Ювілей мистця

Під час імпрези (зліва): Т. Козбур, К. Снилик, Т. Гірка, донька Оксана, син Михайлик, мистець Ю. Віктюк, дружина мистця Любомира і О. Козбур.

У Лос Анджелесі, 28-го серпня ц. р. в авдиторії церкви Успення Пресвятої Діви Марії відбулась виставка-зустріч з відомим українським мистцем Юрієм Віктюком. Організував і провів цю зустріч 111-ий Відділ Союзу Українок Америки в Лос Анджелесі.

Виставку-зустріч відкрила і представила присутнім мистця голова Відділу Калина Снилик. Вона в своєму слові зазначила, що ця зустріч шанувальників мистецтва Ю. Віктюка відбувається в день 50-их уродин маестра. Цей показ творчого доробку мистця є вже другим, бо весною 1993 року в Українському Культурному Центрі Лос Анджелесу відбулась виставка його графіки. К. Снилик надала слово дружині мистця Любомирі, до речі, колишній науковій працівниці Музею етнографії та художніх промислів Академії Наук України.

Л. Віктюк розповіла про життєвий і творчий шлях мистця, дала мистецьку характеристику працям, що були представлені на виставці, бо це були праці, виконані в цьому році. Ю. Віктюка завжди захоплювала народна орнаментика. Він багато уваги присвятив вивченню символіки писанки, її кольористиці. Його твори, що демонструвались як на Україні, так і в Америці, тісно пов'язані з українським народнім мистецтвом. Працям мистця властива мажорність кольориту, він неперевершений зістилізованими мотивами сонця, квітів, писанковими мотивами та народною орнаментикою. Тепер маестро захопився лейзерним друком. Це досить трудна праця, бо працюється з друкарем, потрібна коректа кольору і тону, а сам оригінал має бути досконалим з врахуванням можливостей друкарської машини.

Ю. Віктюк — учасник багатьох виставок в Україні і поза її межами. На терені ЗСА перша виставка його графічних творів відбулась у Чікаґо в 1989 році, а виставка-зустріч у Лос Анджелесі вже 20-та, також свого роду ювілейна. Твори мистця зберігаються в багатьох музеях України, Росії (Третяковська галерея) а також у приватних збірках ЗСА, Канади, Німеччини, Ізраїля та інших.

Його ім'я увійшло в англомовну Енциклопедію України, яка випрацьована і вийшла друком у Канаді, він є членом Спілки Мистців України, а також членом Коаліції мистців Чікаґо.

Ведуча зустрічі К. Снилик надала слово нашому мистцеві. Маестро Віктюк розповів про останні свої праці, про пляни на майбутнє, а також коментував висвітлення прозірок його основних творів за останні 10 літ та відповів на запитання шанувальників мистецтва.

На закінчення зустрічі усі присутні відспівали „многая літа" на честь нашого мистця, а він у свою чергу сердечно подякував від себе і родини за теплоту і гостинність зустрічі.

Ю. Віктюк поєднав творчих сил і наснаги, він,крім мистецької праці, викладає українську культуру в школі українознавства Т-ва „Рідна Школа", керує школою образотворчого мистецтва „Писанка" при СУМ в Чікаґо. Він брав участь своєю доповіддю у вчительській конференції в Клівленді, а 11-го листопада в Чікаґо відкривається його виставка графічних праць, наступною весни виставка в Клівленді.

Н.Н.

„Україпекс — 1994" — виставка української філателії і нумізматики у Воррені

Українці у діяспорі виявляють свою активність і любов до своєї батьківщини у різних ділянках поруч з релігією, шкільництвом та громадсько-політичними організаціями. Поставали інші товариства, яких ціллю було плекати замилування і любов до різних ділянок особливого зацікавлення, як філателія і нумізматика. У 1925 році у Відні д-р Турчин заснував міжнародне товариство з ціллю спомагати українську філателію і нумізматику. Ця організація існує досі, а її члени живуть у 21 країнах світу. Спорадично був видаваний журнал „Українська філателія". У ЗСА ініціятивна група була створена у 1951 році під головуванням д-ра Є. Котика. Після нього були головами д-р Ю. Слюсарчук і В. Забіяка, а від 1991 року Б. Паук. Редакторами журналу були д-р Є. Котик, Ярема Ткачук, В. Капар, д-р І. Кузич, а від 1991 року Б. Паук. На сьогодні товариство нараховує 390 членів, 14 вимінних осередків, 14 бібліотек та сім співдружніх осередків.

У днях 7, 8, і 9-го жовтня ц.р. відбулася виставка Українського Філателістичного і Нумізматичного Товариства в Українському Культурному Центрі у Воррені, Миш., під назвою „Україпекс 1994". Головою виставки був Ярема Ткачук, спів-головами Роман Маляк і д-р Микола Григорчук і члени екзекутиви Борис Блюй і Фльоренс Пакізер. Їм помагали Б. Наганів, А. Лєськів, Р. Гриців, М. Заревич і М. Цяпа. Олександер Майсюра виконували друкарські роботи як власник фірми „Ґрафе". На особливу увагу і признання заслуговує український мистець з Канади Іван Яців, який відповідав за мистецьке оформлення виставки.

На окрему увагу заслуговує участь Українського Народного Союзу, який того року відзначає 100-ліття існування. За домовленням з поштовим урядом під час виставки можна було набути коверти з емблемою УН Союзу з відзначенням його ювілею. Ці коверти зі значками можна було дістати з печаткою УНСоюзу того змісту. У налагдженні тієї справи і частинним спонзором була Дітройтська Округа УНСоюзу під головуванням д-ра О. Серафина.

Виставка відбулася з великим успіхом і зацікавленням не лише любителів філателії і нумізматики, але і великої громади присутніх. Основною тематикою виставки була філателія і нумізматика України з різних часів її історії.

Зенон Василькевич

БЕЗ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ І КНИЖКИ НЕ БУДЕ УКРАЇНСЬКОЇ ДИТИНИ!

З глибоким смутком повідомляємо приятелів і знайомих, що 18-го жовтня 1994 р. відійшла у Вічність після довгої недуги

бл. п.

САЛЬВІНА ІВАНИЦЬКА

народжена 21-го червня 1926 р.

ПОХОВАНА 21-го жовтня 1994 р. на цвинтарі у Ферлон, Огайо.

Складаємо щиру подяку о. Михайлові Крупці за похоронні відправи.

Сердечно дякуємо рідним, друзям і знайомим за вислови співчуття родині, за участь у похороні, за квіти, за Служби Божі і за пожертви на Український Музей та „Нове Життя".

Дочка — ЛЮБОМИРА ЙОЛДАШ з чоловіком БЮЛЕНТОМ
внук — ЕРОЛ АНДРЕЙ ЙОЛДАШ з дружиною ДАНІЄЛ
сестра — МИХАЙЛИНА ЖИГАДЛО
брат — ГЕРВАС ДАНУЛІВСЬКИЙ

ЗВЕРНЕННЯ

Верховного Архиєпископа Львова Мирослава І. Любачівського

Американська телемережа Сі-Бі-Ес передала репортаж п.з. „Гидке обличчя свободи“ про антисемітизм у Західній Україні. Переглянувши репортаж, може скластися враження, що всі українці в Західній Україні є антисемітами та готові звільнити Україну від усіх осіб неукраїнської національности. Я вважаю, що це є великою несправедливістю.

Якби режисер програми Джері Фейгер та кореспондент Морлі Сейфер були зацікавлені в подачі обдуманого репортажу, я думаю, вони включили б також і той факт, що Митрополит Андрей Шептицький звернувся з пастирським листом „Не вбивай“ проти переслідувань жидів в Україні, що духовенство та вірні Української Греко-Католицької Церкви, особливо Митрополит Андрей Шептицький, переховували сотні жидів в чоловічих та жіночих монастирях.

Ні за яких обставин українці не будуть заперечувати, що існувала „Дивізія Галичина“ в німецькій армії. Але помилково представляти це просто як „боротьбу за Гітлера“. Можливо, це був необдуманий шлях боротьби за незалежну Україну проти Червоної армії.

Антисемітизм існує в Україні — як і в ЗСА, Польщі, Італії та багатьох інших країнах. Є в Україні неофашисти. Вони також є в Німеччині, Франції, Італії та Австрії. Це не є настроєм всього народу. Намагатися представляти Україну в такий спосіб ні в якому разі не є методою розв'язання проблеми.

До сказаного додам, що моя канцелярія була неправильно поінформована про різкість репортажу. Дж. Фейгер представив репортаж як інформацію про „після-комуністичну Україну“. Якщо було зацікавлення в причинах існування таких антисемітських думок в Україні, навколо них можна було б розгорнути дискусію та дебати. Я тільки можу зробити висновок, що метою цього репортажу було представити українців Західньої України лютими антисемітами.

Сьогоднішня Україна намагається скинути вікову спадщину імперіялізму та окупації. Вона прагне бути нацією справедливою до всіх громадян незалежно від етнічного походження. Є багато складностей на цьому шляху та існують люди, які користаються з цих складностей.

Тільки дивлячись правді в очі, навіть якщо вона гірка, ми, як нація, зможемо винести якісь лекції. Ми маємо історію, яка не дала нам стати частиною світової спільноти, і це незнання привело до певних дій та рішень, які можуть кидати негативну тінь на весь народ в цілому.

Я закликаю вірних Української Греко-Католицької Церкви висловити своє незадоволення односторонністю репортажу Сі-Бі-Ес та вимагати справедливого висвітлення проблеми.

На завершення, дозвольте заохотити усіх українців визнати усі аспекти нашої спільної історії. Живімо в мирі з усіма Божими дітьми та очікуймо кращого майбутнього для нашої улюбленої України.

†Мирослав Іван Кардинал Любачівський
Верховний Архиєпископ Львова
Глава Української Греко-Католицької Церкви

КРАЙОВА СПІЛКА КОШИКІВКИ вісім днів перед початком сезону ігор, разом із представниками профспілки змагунів зуміли дійти до згоди, щоб не дійти до таких комплікацій, як це сталося з бейсболом і гокеєм. На переговорах обидвох згаданих спортових спілок, представникам не вдалося знайти спільної мови, щоб запобігти зупиненню сезонів обидвох спортів, першого вже немає 11 тижнів, а другого понад чотири. Натомість Крайова спілка кошиківки і представники профспілки змагунів дійшли до згоди, що спортова ліга не виключатиме грачів а профспілка приобіцяла не страйкувати. Обидвоє погодились відкрити сезон і продовжувати змагання, а тим часом провадити дальші переговори стосовно нового контракту.

З'їзд родини Цегельських в Україні

У 1992 році вийшла накладом видавництва „Смолоскип“ книга „Заґа роду Цегельських і розповідь про Камінку Струмилову“, якої автором є відомий громадський і пластовий діяч Юрій Цегельський. Заґа роду Цегельських чи радше кляну Цегельських не є історичним підручником, а живою розповіддю, тому вона є цікава для широкого кола читачів і є джерелом для студій життя і побуту людей не тільки у Камінці Струмиловій, але й на інших землях України.

„Заґа роду Цегельських“ розкриває перед читачем історію українських священичих родів та української інтелігенції, яка вийшла з тих родів, та велику ролю, яку вони відіграли в розвої українського народу. Тому автор вислав на Україну кількасот примірників своєї розповіді.

Товариство Українська Молодь Христові у Львові, а зокрема його голова Леся Цегельська - Крип'якевич зайнялася поширенням книги в Україні. Відомий письменник і академік Федір Погребенник написав позитивну рецензію на книгу. Автор Юрій Цегельський, працював 10 літ, збираючи інформації та упорядковуючи їх.

Історію народів творять передовсім люди, а пізнавати життя і діяльність цих людей — це те саме, що пізнавати історію свого народу. Поява книги „Заґа роду Цегельських“ в часі проголошення міжнародного року родини спонукала товариство Українська Молодь Христові організувати з'їзд роду Цегельських у Львові і Камінці Струмиловій.

З'їзд відбувся 25—28-го серпня 1994 року і на з'їзд був запрошений автор книги д-р Юрій Цегельський, найстарший представник роду Цегельських. Він поїхав в Україну у товаристві своїх дочок Анізії і Ольги, зятя Романа Ковальчука і внучки Анни. Після повернення з України д-р Юрій і його дружина Вероніка запросили гурт знайомих і приятелів на зустріч, щоб поділитися своїми враженнями. Зустріч відбулася 10-вересня 1994 року в Маямі на Фльориді.

Товариство Українська Молодь Христові запланувало цей з'їзд у рамках Міжнародного Року Родини, проголошеного Організацією Об'єднаних Націй. Це надало з'їздові не лише національного, але теж міжнародного значення. На з'їзд приїхало 120 членів роду Цегельських. По приїзді до Львова д-ра Юрія Цегельського привітали представники Управи міста і надали йому та його родині статус офіційних гостей Львова.

Перші два дні з'їзду відбулися у Львові, а третій — у Камінці Струмиловій.

Камінка Струмилова є південною границею Сокальської Округи, однієї з найбільш національно свідомих і політично активних округ України. Польський окупаційний уряд, який намагався спольонізувати Холмщину, Підляшшя, Полісся і Волинь, створив штучний „Сокальський кордон“, мимо намагань поляків, зі Сокальщини просякали національні впливи на дальші українські землі. Очевидно, праця, яку в тому часі проводили у Камінці Струмиловій свідомі родини, допомагала задержати український характер українських північно-західних земель.

Патріярх цього роду Цегельських, о. Михайло, ціле своє довге життя (1848—1944) посвятив праці для свого народу. Читаємо у гарно виданій летючці з нагоди 50-ліття смерти о. Михайла: „о. Михайло Цегельський, славний син кам'янецької землі, був членом основником товариства „Просвіта“ (Львів 8.12. 1868 року), відкрив у Камінці Струмиловій читальню „Просвіта“ і філію цього товариства (1892), багато разів обирався його головою. Збудував у Камінці Народний Дім, церкву Різдва Богородиці. Був парохом Камінки понад 60 років (1875—1944), деканом Кам'янецького деканату, крилошанином львівської метрополітальної консисторії, генеральним вікарієм всієї України (1918), послом до парляменту ЗУНР (1914). Похований у Камінці 1944 року“.

Його нащадки також здійснили великий вклад у духовне, культурне і політичне життя України. Його син Льонгин (батько Юрія) — відомий політичний діяч, член уряду ЗУНР, жив опісля в Америці, де був редактором часописів „Свобода“ і „Америка“.

З'їзд привітав особисто і поблагословив Патріярх УКЦ Мирослав Іван Любачівський. У рамках з'їзду відбулася деканальна конференція з головною доповіддю „Роля священиків у духовному житті Галичини“. Була також влаштована виставка „Історія роду у документах і світлинах“. Відбулася презентація книги „Заґа роду Цегельських“ і зустріч з автором, д-ром Юрієм Цегельським. З автором переведено низку пресових конференцій, які опісля були реферовані у пресі і передавані через радіо і телевізію. Львівські газети „Високий Замок“ і „За вільну Україну“ передали вичерпні інформації про з'їзд, включаючи світлини.

Д-р Юрій Цегельський також розповів нам про свої враження. На його думку, теперішній Львів — це велике промислове українське місто, яке за останні часи сильно розбудувалося. Там широкі бульвари, а з міста ведуть модерні автостради з добре упорядкованим рухом.

У Львові учасники з'їзду мали нагоду святкувати треті роковини незалежної України. Велике враження зробила на них військова дефіляда Львівського Ґарнізону та концерт військової оркестри. Місто було прибране синьо-жовтими прапорами, які повівали на офіційних установах і на багатьох приватних будинках.

Третій день з'їзду відбувся у Камінці Струмиловій, де була відслужена архиєрейська Служба Божа, що її відправив Архиєпископ Я. Ґбур. Дальше були зустрічі з громадою у Народному Домі, академія і бенкет. Цю святкову програму слухали гості і місцеве населення, яке добре пригадує вклад о. Михайла Цегельського і членів цього роду в духовне, культурне і політичне життя Камінки Струмилової.

Піднесені на дусі учасники з'їзду роду Цегельських роз'їхалися з глибоким враженням від всього пережитого, а місцеве населення і управа Товариства „Українська Молодь Христові“ — зі вдоволенням, що мали змогу вшанувати пам'ять своїх визначних громадян.

Ми, учасники зустрічі у Маямі, також пережили приємні хвилини, слухаючи споминів д-ра Юрія Цегельського. До успіху зустрічі причинилися Ірина Ракуш, яка вела програму, і Ольга й Михайло Ковальчуки. Всіх присутніх гостей ввела у гарний настрій дружина д-ра Юрія Цегельського Вероніка, яка гарним вступним словом розказала про працю над книгою, про підготову з'їзду та про всі зв'язані з тим справи і клопоти, а опісля радісні переживання, коли все успішно закінчилося.

Лідія Гладка

Лист до Сі-Бі-Ес...

(Закінчення зі стор. 1)

риканців у расизмі тільки тому, що тут трапляються поодинокі випадки такого вияву. У випадку України, ви навіть не подали будь-яких поодиноких випадків.

У програмі Морлі Сейфер сказав, що жиди виїжджають з України „так швидко, як швидко можна дістати візу на виїзд“. Але правдою є, що багато жидів, які втекли із Совєтського Союзу, тепер повертаються в Україну або інвестують свої капітали там. Це діється тому, що Україна ухвалила й проводить у життя закони навіть сильніші, ніж подібні закони в ЗСА, для охорони меншин і прав меншинних осіб.

Якщо Україна є „антисемітська“, як зображено у вашій розповіді про неї, **як тоді ви поясните наявність жидів на всіх урядових щаблях в Україні, особливо на крайовому рівні?**

Ваша розповідь була не тільки неправдивою, але й образливою для України, і такою, що завогнює відносини поміж групами різного етнічного коріння в ЗСА. Сі-Бі-Ес новини і програма „60 хвилин“ повинні вибачитися перед українцями й відтягнути свої кривдячі обвинувачення. Я щиро сподіваюся, що у вас вистачить журналістичної чесности просити пробачення за цю трагічну помилку.

Уляна Дячук

Українська...

(Закінчення зі стор. 1)

вісти нашій делеґації, які вимоги, на думку присутніх, треба б поставити перед дирекцією Сі-Бі-Ес на зустрічі у понеділок. У щирій, невимушеній розмові українські адвокати цитували статті американських законів, що стосуються даного питання, наводили різні арґументи. Активно виступали з пропозиціями і комбатанти, інші присутні. Було обговорено низку питань, які наша делеґація, висловлюючи протест від імени української громади діяспори, висуне перед дирекцією Сі-Бі-Ес, вимагаючи спростування, а також надання українцям можливости і „рівного часу“ виступити у програмі „60 хвилин“, щоб спростувати перекручення, які не відповідають історичній правді.